

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **O. C.**, nar.
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2021, č. j. CPR-8760-2/ČJ-2021-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. KRPB-173641-35/ČJ-2020-060027-SV, uložilo žalobkyni správní vyhoštění dle § 119 odst. 1

písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku, neboť žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání. Žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta na druh práce „Montážní dělníci mechanických zařízení“ pro zaměstnavatele STAMONT-METAL International, spol. s r.o. s místem výkonu práce v Přelouči, jejíž platnost zanikla ke dni 17. 7. 2020. Od 15. 4. 2020 do 10. 9. 2020 přitom žalobkyně vykonávala zaměstnání ve společnosti PAMTEX s.r.o. v Břeclavi, kde šila závěsy, dekory, polštáře a záclony. Po část uvedeného období tedy vykonávala práci u jiného zaměstnavatele na jiné pracovní pozici, než jí byla vydána zaměstnanecká karta; po část doby vykonávala práci bez jakéhokoliv povolení. Odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá, že správní orgány nepřezkoumatelně stanovily dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU. Odůvodnily ji totiž tím, že zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání je v současné době rozšířeným jevem, aniž by však toto tvrzení jakkoliv podložily.
3. Správní orgány taktéž přehlédly, že se žalobkyně stala obětí nešťastné situace, v důsledku které byla nucena vykonávat jinou práci, než pro kterou jí bylo vydáno pracovní povolení. Byla přesvědčena a svým zaměstnavatelem ujištěna, že tak činí legálně. Žalovaný naprosto pomíjí podstatu argumentace žalobkyně, že její jednání nelze hodnotit jako úmyslné obcházení procesu posuzování potřeb na trhu práce. Pokud žalobkyně pracovala v rozporu se zákonem, jednalo se o krátký časový úsek a nikoliv o úmyslné jednání.

Správní vyhoštění žalobkyně je zvláště v kontextu doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, nepřiměřeně tvrdé a naprosto likvidující její soukromý život, který je již po nezanedbatelnou dobu realizován na území České republiky. Žalobkyně proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí i předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření pouze obecně hodnotí napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, zákonné a přiměřené a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Toto vyjádření proto soud již žalobkyni nezasílal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci*

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platnou zaměstnaneckou kartu nebo povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky [§ 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“)]. Zaměstnanecká karta opravňuje k pobytu ak výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána. Změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty povinen oznámit ministerstvu, které posoudí, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání (srov. § 42g zákona o pobytu cizinců).

8. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta č. 000867087 s platností do 30. 11. 2020 na druh práce „Montážní dělníci mechanických zařízení“ pro zaměstnavatele STAMONT-METAL International, spol. s r.o. s místem výkonu práce v Přelouči. Dne 18. 5. 2020 žalobkyně ukončila pracovní poměr u uvedeného zaměstnavatele. Po uplynutí 60 dnů ode dne skončení pracovního poměru zanikla platnost zaměstnanecké karty. Zesprávního spisu (zejména z výpovědi samotné žalobkyně) taktéž vyplývá, že od 15. 4. 2020 do 10. 9. 2020 žalobkyně vykonávala zaměstnání ve společnosti PAMTEX s.r.o. v Břeclavi, kde šila závěsy, dekory, polštáře a záclony.
9. Uvedené skutečnosti žalobkyně nijak konkrétně nezpochybňuje, lze tedy konstatovat, že hypotéza § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobkyně shora vymezeným jednáním naplněna. Jádrem žalobní argumentace spočívá v tom, že správní orgány opomněly zohlednit neúmyslnost jednání žalobkyně, nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého života žalobkyně a stanovily nepřezkoumatelně dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území států Evropské unie.
10. Nepřezkoumatelnost dovozuje žalobkyně ze skutečnosti, že správní orgány nepodložily tvrzení o tom, že zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání je v současné době rozšířeným jevem. Krajský soud v tomto ohledu odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
11. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění přiměřenosti doby ve vztahu ke společenské nebezpečnosti uvedl, že *„výkon závislé práce cizinců bez povolení k zaměstnání je v současnosti rozšířeným negativním jevem“*. Jedná se však o uvození do dalších úvah, toto uvození zjevně nemůže být kritériem individualizace stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, a zároveň nelze danou větu číst izolovaně od navazujících úvah správních orgánů.
12. V daném odstavci se správní orgán zabývá škodlivostí nelegálního zaměstnávání cizinců, které dle navazujícího odůvodnění vytváří tlak na snižování mzdy v daném oboru a pokrývá konkurenční prostředí tím, že nutí i ostatní společnosti k nelegálnímu zaměstnávání cizinců tak, aby v daném prostředí zůstaly konkurenceschopnými. Tato

obecná východiska správního orgánu lze dle krajského soudu akceptovat. To ostatně výslovně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020, č. j. 2 Ads 83/2019 – 26: *„Zaměstnavatelé si mají konkurovat v rámci tohoto pracovního trhu převážně „přeplácením“ a vzájemným „přetahováním“ zde dostupných potenciálních zaměstnanců, zvyšováním produktivity práce a technologickými inovacemi, a pokud možno ne angažováním zaměstnanců z ciziny ochotných pracovat za nižší odměnu než zdejší potenciální zaměstnanci. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání pro určitý druh práce a určité místo výkonu práce, kde je nedostatek pracovních sil pro práci daného druhu, a s takto uděleným povolením bez další regulace pracovat v jiných profesích či na jiných místech, s vyšší nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento smysl a účel pravidel zaměstnávání cizinců podle zákona o zaměstnanosti naplněn.“*

13. Za této situace nelze dovodit povinnost správních orgánů, aby v průběhu řízení zkoumaly „rozšířenost“ nelegálního zaměstnávání cizinců, pokud z této skutečnosti žádné přímé důsledky nevyvozují. Jinými slovy, ať už by bylo zaměstnávání cizinců bez povolení rozšířeným jevem či nikoliv, na nosné důvody dané části odůvodnění napadeného rozhodnutí by tato skutečnost neměla žádný vliv.
14. K poukazu žalobkyně na neúmyslnost jejího protiprávního jednání lze předeslat, že ani pokud by cizinec o svém zaměstnání v rozporu se zákonem o zaměstnanosti opravdu nevěděl, nic to nemění na tom, že o něm vědět mohl a měl. Neznalost práva totiž neomlouvá a to tím spíš, že se jedná o elementární neznalost z hlediska podmínek pobytu cizince na území České republiky, které jsou určovány především účelem pobytu cizince, který musí být naplněn a podepřen také příslušnými podklady či povoleními. Obecně je však možno tuto skutečnost zohlednit v rozsahu doby, na kterou je cizinci správní vyhoštění uloženo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80).
15. Správní orgán prvního stupně zde vycházel z toho, že žalobkyně si zaměstnaneckou kartu vyřizovala v zemi původu, od 15. 1. 2019 jí byla zaměstnanecká karta vydána. Ke dni 18. 6. 2019 došlo ke změně místa výkonu práce a žalobkyni byla vydána nová zaměstnanecká karta. Žalobkyně poté opakovaně požádala o zaměstnaneckou kartu u jiného zaměstnavatele (žádosti pro nesplnění podmínek ministerstvo nevyhovělo dne 29. 6. 2020 a dne 27. 7. 2020). Žalobkyně sama ministerstvu dokládala pracovní smlouvu se společností TADCORPORATION s.r.o., nicméně tato smlouva se dle samotné žalobkyně vztahovala k jiné práci, než kterou v nyní hodnoceném období vykonávala pro společnost PAMTEX s.r.o. Žalobkyně výslovně vyloučila, že by pro toto zaměstnání uzavřela jakoukoliv pracovní smlouvu.
16. Z uvedeného lze dovodit, že žalobkyně si s ohledem na uváděnou historii minimálně měla být vědoma toho, že se změnou zaměstnavatele a pracovní pozice jsou spojeny povinnosti vztahující se k zaměstnanecké kartě či povolení k zaměstnání. Žalobkyně si proto nepočínala dostatečně obezřetně, pokud bez rozumného důvodu spoléhala pouze na ujištění pana A., že vykonává práci legálně. Jakkoliv nelze zcela přijmout závěr správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně jednala úmyslně, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

17. Jak doplnila žalovaná v napadeném rozhodnutí, bylo na žalobkyni, aby svou situaci obezřetně řešila komunikací s cizineckými orgány. Ve vztahu k přiměřenosti uložené doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území žalovaná dále zhodnotila, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení po dobu téměř 5 měsíců, což nelze považovat za dobu zanedbatelnou.
18. Otázka stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je věcí správního uvážení příslušného správního orgánu. V případě nynější skutkové podstaty lze tuto dobu stanovit až v délce 3 let. Možnosti soudního přezkumu správního uvážení jsou omezené, soud zkoumá především to, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení, zda své úvahy dostatečně odůvodnil a zda stanovení doby zákazu vstupu na území není vzhledem ke zjištěným skutečnostem zjevně excesivní. I v situaci, kdy nebyl žalobkyni prokázán úmysl, jednalo se o první porušení předpisů na tomto úseku a žalobkyně v průběhu řízení spolupracovala, nejví se krajskému soudu s ohledem na ostatní zmíněné okolnosti nynější věci, že by doba stanovená v délce 1 roku (tedy v 1/3 zákonného rozpětí) vybočovala ze zákonných mezí správního uvážení.
19. Pokud je dle žalobkyně takto stanovená doba nepřiměřeně tvrdá a naprosto likvidující její soukromý život, který je již po zanedbatelnou dobu realizován na území České republiky, jedná se o zcela obecnou námitku. Z tvrzení žalobkyně ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně kromě vůle zde pracovat měla na území České republiky vytvořeny jakékoliv trvalejší vazby.
20. Lze tedy shrnout, že v nynější věci byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a krajský soud neshledal důvodnými ani námitky nepřezkoumatelnosti a nepřiměřenosti stanovené doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.